

Uit het Woord der Waarheid

Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud

Jaargang 78 • nummer 10 • oktober 2023

INHOUD

<i>Gods reddingsplan (gedicht)</i>	<i>225</i>
<i>Christus onze Heere (10)</i>	<i>226</i>
<i>Messiaanse Joden (2)</i>	<i>229</i>
<i>Brood en beker (2)</i>	<i>234</i>
<i>Twee of drie</i>	<i>244</i>
<i>Kinderen het Woord van God inprenten</i>	<i>245</i>
<i>Drie regels voor de strijd (1)</i>	<i>246</i>
<i>Over echtscheiding</i>	<i>250</i>
<i>Doe dit tot Mijn gedachtenis</i>	<i>253</i>
<i>Leeg – opdat Hij ons kan vullen</i>	<i>254</i>

Op zoek naar een **Bijbel** of **evangelisatiemateriaal** in een andere taal?
Wij hebben een groot assortiment in verschillende talen.

- Bijbels
- Nieuwe Testamenten
- Evangelie van Markus, Lukas, Johannes
- Kleine thema-boekjes
- Evangelisatiefolders
- Materialen voor kinderen (o.a. 'Brief voor jou', 'Hij houdt van je' en 'De grote God en jouw kleine hart')!

En nog veel meer! Nieuwsgierig geworden?
Kijk op onze website www.uhwdw.nl voor het assortiment per taal.

Voor **evangelisatie-doeleinden** is er de website

www.wieJezusChristusheeftdieleeft.nl

Van harte aanbevolen!

Colofon

Redactie- en administratie-adres:
Stg. Uit het Woord der Waarheid
Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en lectuurbestelling:

Tel. 0543 - 47 17 46
E-mail: bestel@uhwdw.nl
IBAN: NL44 INGB 00 00 92 46 08

Algemene info, redactie en doorstorting giften (vertrouwelijk):

Tel. 0543 - 47 88 43; fax 47 88 42
E-mail: info@uhwdw.nl

ISSN: 1384-735X

Giftenrekeningen:

IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02

BIC: INGBNL2A* (ANBI aftrekbaar)

Voor persoonlijke behoeften:

IBAN: NL37 ABNA 04 22 21 00 48

BIC: ABNANL2A* (ANBI niet aftrekbaar)

*Voor betalingen vanuit buiten Europa
de BIC vermelden s.v.p.

Websites:

- Uitgeverij: www.uhwdw.nl
- Bijbelse artikelen en MP3-lezingen:
www.debijbelvoorjou.nl
- Info i.v.m. werk van de Heere in binnen-
en buitenland, hulp aan armen, nood-
hulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock

© foto's binnenzijde: Pixabay

Gods reddingsplan

U, Heil'ge, kent de zonde niet,
maar droeg toch onze schuld.
Aan 't kruis werd door Uw lijden heen
Gods reddingsplan vervuld.
Uw kostbaar bloed alleen
nam weg al onze zondenood.
Ja, U verbrak de zondemacht
en overwon de dood.

Uw pracht en heerlijkheid gaan uit
ver boven ons verstand.
Uw liefde blijft de vreugdebron
in 't eeuwig Vaderland.
Te weten dat U van ons houdt
met liefde, Godd'lijk, rein,
versterkt 't verlangen in ons hart,
Heere, om bij U te zijn.

Miss H.K. Burlingham

Christus onze Heere (10)

Wij moeten onszelf in deze dingen oordelen, want we zullen ontdekken dat het geheim van zoveel van onze zwakheid en ons falen is dat wij ons leven zoeken in de dingen van deze wereld. Maar zoals de apostel leert: als wij met Christus opgewekt zijn, moeten wij 'de dingen zoeken die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan de rechterhand van God. Bedenk de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn' (Kol. 3:1-2). Dat wil zeggen: wij moeten verblijven in, ons bezighouden met en ons verheugen in de plaats waartoe wij horen.

Het is dus van het grootste belang dat wij onze plaats kennen: dat wij gestorven en opgewekt zijn met Christus. Alleen in dat geval kunnen wij zeggen dat hier op aarde niet onze rust is, dat wij geen deelhebben aan het toneel waarop wij ons bevinden, dat ons leven boven is.

Als iemand een tijd lang in het buitenland verblijft, heeft hij geen interesse in de plaats van zijn vrijwillige ballingschap: zijn gedachten, zijn interesses en zijn verbintenissen – met andere woorden: zijn leven – zijn allemaal verbonden met zijn thuis. Zo moet het ook zijn voor de gelovige. Nu hij gestorven en opgewekt is met Christus, horen al zijn 'levensverbintenissen' verbonden te zijn met de plaats waarin hij is gebracht. De apostel Paulus zegt het ons zo: 'Ons burgerschap is in de hemelen, waaruit wij ook de Heere Jezus Christus als Heiland verwachten' (Fil. 3:20). Alleen dan – wanneer deze waarheid aanvaard is – zullen wij de vreugde kennen van het ons voortdurend bezighouden met Christus. En – zo mag eraan toegevoegd worden – het doel van al Gods handelen met ons nu is om ons onder de macht van deze waarheid te brengen. Als wij ons leven vinden in dingen die hier beneden zijn, dan moet Hij de dood daarover brengen

en ons door veel verdriet en bitter lijden voeren, zodat Hij ons leert, tot Zijn heerlijkheid en tot onze zegen, dat Christus – en Christus alleen – het leven van de Zijnen is. Zoals iemand lang geleden eens heeft gezegd: 'Hij dempt vaak de helderheid van dit toneel, zodat wij de heerlijkheid daar voorbij zien'. De plaats van de heerlijkheid daar voorbij is waar Christus is, gezeten aan de rechterhand van God.

2. We hebben geen ander leven dan Christus als ons Leven

Aangezien Christus ons leven is, is het dat leven – Christus – dat wij moeten openbaren terwijl wij hier op aarde zijn. Wij hebben geen ander leven. Daarom zegt de apostel Paulus: 'Ik ben met Christus gekruisigd en *ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij*' (Gal. 2:20).

Er worden in Gods Woord duidelijk drie fasen onderscheiden.

- Ten eerste: 'U bent gestorven' (Kol. 3:3). Dat is Gods beoordeling.
- Ten tweede: 'Houd u voor de zonde dood' (Rom. 6:11). Door geloof moeten wij onszelf dood rekenen, in overeenstemming met Gods beoordeling.
- En ten derde: 'Altijd dragen wij het sterven van Jezus in het lichaam om, opdat ook het leven van Jezus in ons lichaam openbaar wordt' (2 Kor. 4:10). Onze lichamen – die eens de werktuigen en dienstknechten van de zonde waren – heeft God ter hand genomen, zodat zij het middel kunnen worden voor het vertonen van Christus.

Dit is dus het geheel van onze verantwoordelijkheid: Christus zichtbaar maken in alles wat wij zijn en doen, omdat Hij ons leven is. Het sterven van de Heere Jezus dragen wij in het lichaam om, dat wil zeggen: wij passen het kruis – het symbool van de macht van de dood – voortdurend toe op alles wat wij zijn als natuur-

lijke mensen. Zodoende laten wij op geen enkele manier iets van onszelf en onze natuur zien, maar alleen dat wat van Christus is. Iedereen – in elk geval iedereen die weet heeft van het kwaad en het ongeneeslijke karakter van de verdorvenheid van het vlees – begrijpt dat het vlees niet zijn zin mag krijgen. Als wij bijvoorbeeld geïrriteerd zijn – een slecht humeur hebben – dan kunnen we allemaal beseffen dat we gefaald hebben en zullen we onszelf erom willen veroordelen in de tegenwoordigheid van God.

Maar niet iedereen begrijpt dat onze natuur en de uitingen van het vlees onder de toepassing van het kruis gehouden moeten worden. **Als alleen het leven van de Heere Jezus geopenbaard mag worden, is het overduidelijk dat niets van wat ik ben, zichtbaar mag zijn, want dan zou het beeld van Christus verwrongen en verduisterd worden.** In dit opzicht hebben we beslist een grotere waakzaamheid nodig, want het gebeurt maar al te vaak dat we in onze momenten van ontspanning – zelfs in onze omgang met gelovigen – veel meer onze natuurlijke eigenschappen tentoon spreiden dan de eigenschappen van Christus. Hoe plezierig onze ontmoetingen en gesprekken ook mogen zijn, als we ze onderzoeken in het licht van deze verantwoordelijkheid, moeten we belijden dat wijzelf centraal stonden in plaats van Christus. De jovialiteit, humor en gevatheid waren niet 'de geur van Christus' maar van onszelf en dus faalden wij – wij faalden in het ene doel waartoe wij zijn verlost en tot God zijn gebracht. Het voldoen aan zo'n verantwoordelijkheid vraagt een niet-aflatende waakzaamheid en onwrikbare trouw. Dit is wat de apostel zegt: *altijd* het sterven van de Heere Jezus in het lichaam omdragend. Onze tijden van ontspanning zijn onze specifieke tijden van gevaar. Wij vergeten zo vaak dat onze lendenen – om een andere beeldspraak te gebruiken – altijd omgord moeten zijn. Als wij de hele wapenrusting van God hebben opgenomen en alles hebben aangedaan, moeten wij nog steeds standhouden.

(Wordt vervolgd).

E. Dennett

Messiaanse Joden (2)

Iets over de geschiedenis

Ten eerste gaat volgens de Messiaanse Joden hun geschiedenis terug tot aan Mozes en Abraham en dat is terecht. Ze belijden dat veel van de oudtestamentische beloften in Christus vervuld zijn en dat voor andere beloften ten minste de basis gelegd is. Maar velen van hen begrijpen niet dat met de komst van Christus, Zijn offerdood en begrafenis, Zijn opstanding en verheerlijking een compleet nieuw systeem ingevoerd werd, dat uiteindelijk tot een scheiding van Bijbels en rabbijns Jodendom leidde.

Ten tweede zien ze zichzelf als horend bij de 'Nazarenen' (Hand. 24:5), de Messias- belijdende Christenen die we in Handelingen, in de Brief van Jakobus, aan de Hebreeënen en in de eerste en tweede Brief van Petrus aantreffen. Zij werden bij de Joden over het algemeen als een nieuwe Joodse sekte beschouwd en als zodanig min of meer geduld. Ze worden opgeroepen het apostelschap en de dienst van Paulus te erkennen (zie bijv. 2 Petr. 3:15-16). We kunnen uit het Nieuwe Testament en de historische overleveringen opmaken dat deze Nazarenen (of Messiaanse Joden) een moeilijke tijd doormaakten, vooral na de verwoesting van de tempel in 70 na Christus en na de opstand van Bar Kochba in 132 na Christus. Maar ze bleven als sekte onder de Joden bestaan (ik weet niet zeker in hoeverre deze Nazarenen en andere groepen, bijvoorbeeld de Ebionieten, Bijbels Christendom vertegenwoordigen).

Aan de andere kant nam de druk van de kant van de Christenen uit de heidenen geleidelijk toe, die ondertussen onder de macht van de Romeinse keizer stonden en hun leven niet door degenen die als rebellen bekend stonden, in gevaar lieten brengen. Zo raakte het Jodendom van deze Messiaanse Joden (Christenen) langzamerhand op de achtergrond, hoewel er door de eeuwen

heen veel Joden de Heere Jezus als hun Messias en Verlosser aan hebben genomen, als 'een overblijfsel naar de verkiezing van de genade' (Rom. 11:5) en als het ware Israël van God (Gal. 6:16) tot in de 19^e eeuw en met name in onze dagen het Jodendom meer op de voorgrond treedt.

Ten derde is onder de Messiaanse Joden steeds duidelijker een beweging zichtbaar die heel in het bijzonder de Joodse oorsprong en de Joodse identiteit, Joodse tradities enzovoort benadrukt. Hun rechtstreekse historische oorsprong gaat terug tot de 19^e en het begin van de 20^e eeuw, toen de (internationale) Hebreeuwse Christelijke Alliantie ontstond en ook het Messiaanse Jodendom op de voorgrond geplaatst werd. Vandaag is deze beweging in veel landen vertegenwoordigd. In de Verenigde Staten en Canada zijn ongeveer honderd verschillende Messiaanse synagogen en gemeenten; daarnaast zijn er nog veel extreme en gematigde groeperingen. Veel van de gematigde Messiaanse Joden horen bij een van de evangelische kerken.

De accentuering van hun Jodendom neemt echter toe. Ze zijn heel actief in de verkondiging van het Evangelie via de media. Ze geven een veelvoud van geschriften en boeken over alle mogelijke onderwerpen uit en organiseren Bijbelstudies, conferenties, muziekevenementen enzovoort. Ze zijn ook in veel Europese landen, in Israël, Argentinië, Mexico en Zuid-Afrika vertegenwoordigd. Men schat het aantal Messiaanse gelovigen en Hebreeuwse Christenen op totaal tweehonderdvijftigduizend; dit is vermoedelijk inclusief de Joodse Christenen die bij een 'Christengemeente uit de heidenen' horen.

Efeze 2 leert niet dat de Christenen uit de heidenen deelgenoot van de zegeningen van de Joodse verbonden geworden zijn. Dat begrijpen de Messiaanse Joden, die onze geliefde broeders in Christus zijn – voor zover ze wedergeboren zijn – gewoon

niet, net als veel theologen. Ze zien niet in dat [de gelovigen uit Joden en heidenen zegeningen hebben verkregen die van het Jodendom veruit te boven gaan, zoals Efeze 2 en andere gedeelten van het Nieuwe Testament leren](#). Met andere woorden: het is een totaal nieuw verbond (2 Kor. 3:6), 'nieuwe dingen' (Hand. 26:17 e.v.; 2 Tim. 1:1-9) die God al vóór de grondlegging van de wereld in Zijn raadsbesluit had vastgelegd (naar de belofte van het eeuwige leven) en die in de profetische geschriften van het Nieuwe Testament geopenbaard zijn (Rom. 16:26; Ef. 3). Aan de andere kant mogen we echter ook niet over het hoofd zien dat beiden, de gelovigen uit de Joden en uit de heidenen, deel hebben gekregen aan de zegeningen van Abraham (de 'oude dingen'), zie bijvoorbeeld Galaten 3 en 4.

Hoe het ook zij, in het goed functionerende lichaam van Christus is volgens de principes van Romeinen 14 duidelijk ook ruimte voor het Joods-zijn van deze Hebreeuwse Christenen, want ze horen bij het overblijfsel van Israël, zijn tegelijkertijd echter 'in Christus' deel van een nieuwe orde [en horen dus bij de Gemeente van de levende God](#). Een deel van het probleem ligt in het feit dat ze de dienst van de apostel Paulus tot hetzelfde niveau verheffen als de dienst van de apostelen die in Jeruzalem bleven.

Er zijn veel dingen die voor de Messiaanse Joden spreken: hun enthousiasme, hun toewijding, hun vindingrijkheid. Anderzijds

vermengen velen van hen Bijbelse leerstellingen met menselijke tradities, zelfs met leringen van de rabbijnen, die niet allemaal verkeerd zijn, maar vaak een mix van Goddelijke en menselijke elementen hebben, met name onder pinksterachtige en charismatische richtingen.

Ook ten aanzien van belangrijke nieuwtestamentische principes zijn er heel verschillende visies, bijvoorbeeld over het gemeentelijk leven in de praktijk, over het beroepen van oudsten, over godsdienstige leiders, over de rol van de vrouw in de Gemeente en andere leerstellings zaken.

In het Johannes-Evangelie wordt in het bijzonder het thema behandeld dat we misschien 'Christus is groter dan...' zouden kunnen noemen. [In dit Evangelie vinden we een beschrijving van de grootheid van Christus die al het andere in de schaduw zet, ook de belangrijkste dingen van het Jodendom](#): Mozes (Joh. 1:17 e.v.), Johannes de Doper (1:26 e.v.). De heerlijkheid van de Mensenzoon gaat die van de Messias van Israël te boven (1:49-51) en die van de tempel (2:20 e.v.). Hemelse dingen, ingesteld door Christus, zijn groter dan de aardse dingen waarover Hij gesproken had (3:12 e.v.). Hij is meer dan Jakob (4:11-14), groter dan het handelen van God toen Hij de verlamde bij het badwater van Bethesda genas (hfst. 5), meer dan het manna (hfst. 6), meer dan het grootste Joodse feest (hfst. 7) enzovoort. Deze tegenstellingen zouden van ieder on-Bijbels, menselijk-religieus systeem kunnen bevrijden...!

Zwaarwegender is echter, hoewel veel Messiaanse Joden de wezenlijke leerstellingen van het Nieuwe Testament erkennen, dat sommige van hun theologische principes op grond van hun ijver om hun Jodendom op de voorgrond te plaatsen, totaal niet kloppen. Zo zeggen bijvoorbeeld enkele van hen dat Deuteronomium 6:4 ('Luister, Israël! De HEERE, onze God, de HEERE is één!') de definitieve openbaring van onze God is. Maar dat zou betekenen

dat zo, zoals het geschreven is, er geen voortgaande openbaring is en dat zou uitsluiten dat God met de komst van Christus een nieuwe orde van de dingen heeft ingesteld. De geloofsbelijdenis van de Messiaans-Joodse Alliantie zegt: 'De voleinding van deze openbaring is ons in het nieuwe verbond gegeven'. Dat zou echter de uitspraken van Efeze 2 weerleggen dat God iets nieuws ingesteld heeft, dat zelfs nog boven de beloften van een nieuw verbond uitsteeg. Het zou het nieuwe verbond op gelijke voet stellen met het oude verbond, door het nieuwe slechts als een aanvulling op het oude te zien. Bovendien wordt het nieuwe verbond met het huis van Israël en het huis van Juda – met elk van hen persoonlijk en openbaar – gesloten (Jer. 31:31); zou er dan wel plaats zijn voor de gelovigen uit de heidenen?

Voorts zien de Messiaanse Joden zich als formeel tot het nieuwe verbond behorend en daarom ook deelnemers aan de toekomstige zegeningen, die God bij de duizendjarige regering van de Heere Jezus geven zal. Daarom denken velen dat het spreken in tongen en genezingen een fundamenteel kenmerk van hun beweging zou moeten zijn.

Zo ontstaan er gemakkelijk misverstanden, niet alleen tussen Christenen uit de heidenen en de Messiaanse Joden, maar ook tussen Messiaanse Joden en de vertegenwoordigers van de hoofdrichtingen van het Jodendom of de naam-Christenen.

Maar bij de Messiaanse Joden zijn ook binnen de eigen gelederen veel verschillende opvattingen. We moeten daarom heel voorzichtig zijn met verklaringen, uitspraken, studies en dergelijke en veel dingen onderzoeken voordat we ons een oordeel in het licht van Gods openbaring kunnen vormen.

(Wordt vervolgd).

A.E. Bouter

Brood en beker (2)

In deze korte serie willen wij graag nagaan wat de Schrift zegt over brood en beker en er rijke geestelijke lessen uit halen; we zullen ontdekken dat er veel meer achter deze begrippen schuilt dan we misschien hadden gedacht.

Tegelijk zet dat ons er ook toe aan goed na te denken over onze eigen praktische uitwerking van deze principes – zonder elkaar te oordelen of iets voor te schrijven, maar openstaand voor wat God in Zijn Woord laat zien, en zonder verder te gaan dan de Schrift.

De maaltijd van de Heere

In 1 Korinthe 11:20 spreekt de Schrift letterlijk vertaald over 'de aan de Heere toebehorende maaltijd'. Die maaltijd spreekt niet alleen van Hem, ze is ook Zijn eigendom; Hij heeft recht op die maaltijd. Staan we daar wel eens bij stil?

Als wij het Avondmaal vieren, of zoals de Schrift het soms noemt: het brood breken, dan doen we dat als het goed is op de Bijbelse basis. **Gods Woord geeft ons principes voor die maaltijd en we zijn niet vrij om die principes aan te passen naar onze smaak.** De broodbreking (het Avondmaal) is naar Gods plan geen liefdesmaaltijd tussen gelovigen (een agape; Judas 1:12), hoewel het heel mooi kan zijn om samen als gelovigen een maaltijd te nuttigen en ook in de huizen samen over de Heere Jezus te spreken of te zingen. Het 'Avondmaal' is geen maaltijd om zelf

iets te krijgen. **Het is geen maaltijd om iets te geven aan medegelovigen**; het is geen optioneel menu in een zelfbedieningsrestaurant en al helemaal geen drive-in waar je kunt komen en gaan zoals het je bevalt.

Die Bijbelse basis geldt niet alleen voor het Avondmaal, maar voor het hele gemeenschappelijke leven van de gemeente. Die basis wordt in 1 Korinthe 10 de 'Tafel van de Heere' genoemd. **Dat is de Tafel waar Hij allereerst Zelf voedsel ontvangt (verg. Num. 28:1-2)**. Natuurlijk is dat geen letterlijk eten en ook geen brood en wijn – maar dankbare lofprijzing en aanbidding vanwege de heerlijkheid van Zijn Persoon en de grootheid van Zijn verlossingswerk.

Zijn principes zijn daar geldig; aan Zijn Tafel bepaalt *Hij* hoe het eraan toegaat en wie daar wel of niet hoort. Daarom moet iedereen die deelneemt aan de broodbreking, een kind van God zijn; hij moet vasthouden aan de leer van Christus, de fundamenteën van het Christelijke geloof (2 Joh. 1:9; Gal. 5:9); hij moet leven in zelfoordeel en reinheid (verg. 1 Kor. 5) en hij moet afstand nemen van alle verbindingen die niet goed zijn volgens Gods maatstaf – ook op godsdienstig of kerkelijk vlak (2 Tim. 2:19vv).

En als iemand nu wél gelovig is, maar niet rein in leer, levenswandel of verbindingen? Dan heeft hij principieel nog steeds een plaats aan die Tafel, maar hij kan hem praktisch niet innemen, zolang hij zich er niet van reinigt onder berouw en zelfoordeel. Net zoals onze kinderen wél een plek hebben bij ons aan tafel, maar als ze een kwartier te laat uit het bos komen vol modder en viezigheid, moeten ze zich *eerst* wassen; ze moeten *eerst* in een praktische toestand komen waarin ze inderdaad aan tafel kunnen gaan.

Dit eenvoudige voorbeeld maakt al duidelijk dat je ook in het dagelijkse leven niet in elke denkbare toestand zomaar overal kunt verschijnen – en hoeveel minder aan de Tafel van de Heere!

Het breken van het brood als beeld van Christus' sterven

We hebben al gezien dat brood in de Schrift o.a. spreekt van de Heere Jezus. En als we nu komen bij het Avondmaal, wat gebeurt er dan met het brood? Het wordt gebroken en daarna wordt ervan gegeten.

Eén broeder breekt het brood en we danken er als gemeente voor; Christus heeft het werk volbracht, we nemen het brood daarom gebroken aan uit Zijn hand. Die ene broeder breekt het en toch zegt de Schrift: 'het brood dat *wij* breken' – want die ene breek-handeling wordt gedaan namens het geheel; het is één enkele collectieve handeling. En wij die deelnemen, nemen daar vervolgens allemaal van en eten ervan. Dat is niet onbelangrijk; de Schriftuurlijke gedachte is niet dat iedereen die een stukje van het brood neemt, het breekt!¹

"In 1 Korinthe 10:16 staat dan: 'het brood dat wij breken ...'. Het is dan wel een broeder die de dankzegging uitspreekt en het brood breekt, maar toch zegt Gods Woord dat 'wij' het doen. De broeder doet het dus plaatsvervangend voor de hele gemeente. Een broeder voltrekt de eigenlijke handeling van het breken (verbonden met dankzegging) en dan neemt een ieder een stukje brood en drinkt uit de beker" (E.-A. Bremicker, in: Het breken van het brood).

Maar waarvan spreekt dat gebroken brood? De Heere Jezus heeft het gezegd: 'Dit is Mijn lichaam, dat voor u is'² (1 Kor 11:24). **Het brood dat wij tijdens het Avondmaal voor ons hebben, spreekt**

¹ Zie Mattheüs 26:26, waar we drie handelingen vinden: (1) de Heere brak het brood, (2) elke discipel moest ervan nemen en (3) elke discipel moest eten wat hij ervan had genomen. Dus niet allen braken het brood.

Of iedereen die deelneemt, zelf iets afbreekt van het brood, of dat de broeder het gebroken brood vervolgens verdeelt in stukjes, wordt nergens voorgeschreven.

² Helaas geven sommige vertalingen hier: 'dat voor u gebroken wordt' – maar dat wordt niet ondersteund door betrouwbare handschriften; en het lichaam van de Heere Jezus is nooit verbroken, zie Johannes 19:36.

dus van Zijn lichaam. In Zijn eigen, menselijke lichaam heeft de Heere Jezus onnoemelijk geleden. En dan gaat het niet over lijden van de kant van mensen, over alle leed en pijn die wij Hem hebben aangedaan, hoe Hij lichamelijk door mensen is mishandeld, geseseld, geslagen en bespot – maar om datgene wat Hij in Zijn ziel heeft geleden, toen Hij door God geplaagd, geslagen en verdrukt werd, verbrijzeld om onze zonden (Jes. 53:5), toen Hij onze zonden in Zijn lichaam op het kruishout heeft gedragen (1 Petr. 2:24) in die drie uren van duisternis, toen God Zijn aangezicht van Hem moest afwenden.

“Volgens de beelden van de Schrift spreekt een brood dus van levende personen. Daarom breekt de Heer het brood om duidelijk te maken dat Hij Zich voor de Zijnen in de dood zou geven. En Hij breekt het om te laten zien dat Hij Zichzelf in de dood zou geven. En Hij dankt eerst God en breekt daarna het brood: ‘Zie Ik kom om Uw wil te doen’ (Hebr. 10:9). De discipelen ontvangen het gebroken brood, het lichaam van de Heere dat de Heere voor hen zou overgeven. Ook wij ontvangen het gebroken brood uit de hand van de Heere, Die het Zelf gebroken heeft op het kruis, opdat wij het tot Zijn gedachtenis, dus terug ziende naar het kruis, zouden eten” (H.L. Heijkoop).

Het is belangrijk om te beseffen dat het brood dat wij breken, niet spreekt van Christus’ verbroken *lichaam*, maar van het feit dat Hij *innerlijk, in dat lichaam*, verbroken werd, d.w.z. door God fel geslagen in die Godverlatenheid. God verbrijzelde niet Zijn lichaam – maar Zijn ziel kwam in de grootste nood, toen de heilige God Hem moest slaan.

Terug naar het brood als een beeld van de Gemeente

Maar zoals vaak in de Schrift heeft ook dit rijke symbool van het brood meer facetten en verschillende betekenissen. 1 Korinthe 10 laat ons een andere kant ervan zien: ‘Want wij, de velen, zijn één brood, één lichaam’ (vs. 17). In een lied zingen we: ‘zoals

het brood dat we eten, uit vele korrels is bereid'. Hoe wonderlijk is dit beeld toch! Als we ons herinneren wat we in het begin van deze overdenking hebben gezien, worden we dankbaar voor de diepe rijkdom van dit symbool.

We hadden al overwogen dat een brood niet heel eenvoudig tot stand kwam. Om tarwe te hebben, moet eerst de tarwekorrel in de aarde vallen en sterven en vervolgens veel vrucht voortbrengen voor God (verg. Joh. 12:24). Die Tarwekorrel is de Heere Jezus; Hij ging in de dood – niet alleen om elk van ons te verlossen, maar ook om ons te maken tot een eenheid (Matth. 13:45), om de verstrooide kinderen van God tot Eén te vergaderen (Joh. 11:52). Daar op het kruis van Golgotha heeft Hij de grondslag gelegd op grond waarvan er nu één Gemeente is. Hij moest diep lijden om deze geestelijke eenheid voor Zichzelf te bezitten: de Gemeente, 'die Zijn lichaam is' (Ef. 1:23).

Als wij het ene brood voor ons zien, mogen we ook dankbaar denken aan die geweldige vrucht van Zijn kruiswerk: de ene, ondeelbare, perfecte Gemeente, zoals Hij die heeft bewerkt (in dit beeld vinden we gelukkig *niets* van wat wij als gelovigen helaas door de eeuwen heen hebben versplinterd door eigenwil en ongehoorzaamheid).

Hoeveel broden?

'Want wij, de velen, zijn één brood' (1 Kor 10:17). **Er is dus één brood, heel nadrukkelijk.** Wanneer we deelnemen aan het Avondmaal, heeft niet iedereen zijn eigen ouweltje en hebben we ook niet een paar broden. Nee, één heel brood. Eén.

Toch moeten we dat tegelijk een beetje nuanceren, **want wie zijn deze gelovigen die de apostel Paulus aanduidt met 'wij allen'?**

Dat zijn alle gelovigen wereldwijd. Paulus bevond zich niet in Korinthe en toch zegt hij: wij nemen allemaal deel aan het éne brood. Waarom doet hij dat? Hij kón toch helemaal geen stukje nemen van het brood dat in Korinthe werd gebroken?! Nee, hij doet het om ons te laten zien dat het niet gaat om de technische of materiële vraag hoeveel broden er zijn, maar om de *geestelijke* betekenis ervan.

Het is niet onbelangrijk om dit voor ogen te houden, zeker in bijzondere omstandigheden. Als mensen lopen wij een groot gevaar om gefocust te raken op *uiterlijke* omstandigheden, op gewoonten of regels, of alles wel perfect 'volgens het boekje' gaat (soms beter gezegd: volgens onze overtuiging hoe het moet gaan). Het resultaat hiervan is telkens opnieuw precies hetzelfde als toen de Joden zich zo strak wilden houden aan de wet én hun eigen regels: *de waarde van Gods gedachten verdween uit het oog.*

Hoeveel discussie is er ook onder gelovigen al geweest over praktische uitvoering en vormgeving van het Avondmaal. Dat is diep beschamend. Er zijn evangelische gemeenten gescheurd over de vraag of het brood wel of niet gezuurd moet zijn. Daarbij wordt 'voor het gemak' vergeten dat vrijwel al ons brood sowieso niet gezuurd is, maar gegist³ – en dat zijn twee heel verschillende dingen! **Men vergeet ook dat we niet onder de wet leven met materiële voorschriften, maar dat het de Heere gaat om de diepe geestelijke betekenis van Zijn gedachtenismaaltijd aan Zijn Tafel,** dat Hij er vurig naar verlangt dat Zijn verlost en aan Hem denken en Hem eren – maar in plaats daarvan staan we door onze schuld helaas vaak wrijving over uiterlijke vormgeving toe onder gelovigen.

³ Kort hierover: Gods Woord spreekt eenvoudig over 'het éne brood' – dus gewoon: brood; en het geeft geen enkel voorschrift over ongezuurd of gezuurd brood. Het gaat erom dat het brood is en niet om allerlei bijzaken die vaak vanuit het jodisme worden (her-) ingevoerd, om het Avondmaal te laten lijken op de joodse Pascha (Pesach)-maaltijd.

Zijn wij bereid om kritisch na te denken of ook ónze aandacht is verlegd van de Heere Jezus naar die uiterlijke vormgeving? Dat we misschien zelfs vanuit een discussiegeest bereid zijn daarvoor onze eigen aanbidding en die van anderen in negatieve zin te beïnvloeden, omdat de vorm ons niet past? Ook dat kan een vorm van judaïsme zijn of een bevrediging van het godsdienstige vlees, waar we voor moeten waken. Wat zijn we dan in hart en gedachten al v  r van de Heere vandaan...! Dat zou triest zijn.

Brood?

Soms kom je op plaatsen waar vanwege omstandigheden het brood al vooraf gebroken is; soms zie je brood waarvan gemakshalve de korsten maar zijn afgesneden; soms is een brood aangesneden om het breken te vergemakkelijken. Van al die uiterlijke omstandigheden kunnen we een twistpunt of zelfs een breekpunt maken, of een zorg die we met iedereen delen... [De Heere komt daardoor al gauw tekort...](#) Hebben we er ooit bij stilgestaan dat er landen zijn waar helemaal geen graan bekend is, laat staan brood? Dat heb ik jaren geleden al gelezen over Papua-stammen, waar men bij gebrek aan graan maar een soort deegbal neemt voor het Avondmaal. Zou de Heere dat niet naar waarde schatten, omdat ze geen tarwe kunnen importeren?

We hebben zelf in Afrika deelgenomen aan de 'brood'-breking in oerwouddorpen waar heinde en ver geen brood te koop was; van de één of andere knol of wortel werd meel gemaakt en daarvan een soort deegbal, die vervolgens in palmolie werd gefrituurd (want een elektrische of gasoven waren net zo min bekend) en vers meegenomen naar de 'vergaderzaal', een dak van palmladeren. Dan neem je er een stukje van en denkt... aan de oliebol-len? Ja, eerlijk gezegd soms wel even,

want zo smaakt het. Dan kun je natuurlijk zeggen: is dat nu brood? Nou, nee, eigenlijk niet. Maar is dat dan 'dus' ook geen Avondmaal...?! Het hele idee uit de Schrift hoe uit graankorrels die gezaaid worden, uiteindelijk brood ontstaat, gaat toch verloren?!

Waarom verwijst ik hier tussendoor naar? Om ons te herinneren aan onze voorrechten – maar ook om te onderstrepen hoe belangrijk het is om oog te hebben voor lijden, zorgen en moeiten die 'onze broederschap in de wereld' doormaken. Ook op zulke hele kleine, alledaagse punten als de afwezigheid van brood (en wijn).

Want enerzijds leert het je meer bidden voor je medegelovigen, en de Heere concreet te vragen hen te leiden in de keuzes die zij in hun omstandigheden moeten maken.

En anderzijds: als je zoiets hoort, word je gewoon dankbaar dat we leven in een land waar wél graanproducten bekend zijn en waar brood en wijn te koop zijn. Want dat is zeker een heel mooi beeld. Dat is immers dat waarover de Schrift ons spreekt, en het is dus de aanbevolen weg.

Immers, de uiterlijke vorm is niet onbelangrijk, en we moeten in praktisch opzicht zo dicht als mogelijk is bij de Schrift blijven. Maar beseffen we ook: uiteindelijk gaat het niet om een bepaalde uiterlijke vorm? Die is niet alles-bepalend. Nee, het gaat om de *geestelijke* betekenis – en die wijst naar niemand anders dan naar **de Heere Jezus**. Als wij maar op Hem zien, zullen we ons niet verliezen in allerlei materiële regels, maar zullen we proberen trouw Zijn dood te verkondigen, totdat Hij komt. Dát is Zijn vurige hartenwens; zullen we daaraan beantwoorden met heel ons hart? Uiteraard willen we dat doen op een trouwe manier, zo trouw als in onze omstandigheden mogelijk is – maar een discussie daarover mag de betekenis van de broodbreking *voor het hart van de Heere Jezus* niet overvleugelen en de onderlinge gemeenschap niet vertroebelen.

Naar aanleiding van een vraag die ooit werd gesteld aan broeder Heijkoop in verbinding met het Avondmaal, antwoordde hij het volgende:

"Dit is weer zo'n *ordevraag*. Ik zeg niet dat mij Gods gedachten hierover onbekend zouden zijn. **De hoofdzaak is echter: hoe staat het met ons hart, wat komt er uit mijn hart tevoorschijn?** Het Woord spreekt over één beker die de Heer nam en die ingeschonken stond. Dat is de aanwijzing die het Woord van God geeft.

Wij hebben geen gebod. In het Nieuwe Testament zijn er immers bijna geen geboden, want geboden bepalen de verhouding tot een knecht, dat moeten we nooit vergeten. Wij staan in verbinding met God als kinderen tot hun Vader en zo'n betrekking is op liefde gegrond en wordt door de liefde beheerst. Bij een menselijke vader kan het zwak zijn, bij God is alles volkomen. Het hele gedrag van God ten opzichte van ons is gegrond op Zijn liefde tot ons als Zijn kinderen. En Hij wenst dat ook ons gedrag ten opzichte van Hem zijn grond vindt in en gekenmerkt wordt door onze liefde van kinderen tot de Vader en onze liefde tot de Heere Jezus. Laten we dat nooit vergeten. De Heere Jezus is *mijn* Heere, maar Hij wordt nooit de Heere van de Gemeente genoemd. Daarvan is Hij veeleer het Hoofd. Mijn hoofd regelt alles in mijn lichaam, maar het heerst er niet over; het is één met het lichaam.

... Ieder moet door de Heilige Geest geleid worden, zelf het Woord van God onderzoeken en voor het aangezicht van de Heer duidelijkheid krijgen hoe hij het zal handhaven.

Hiermee wil ik alleen maar laten zien dat in de Gemeente niet alles op wetten is gebaseerd. In het Oude Testament was dat wel zo. Daar werd alles nauwkeurig geregeld, werd alles wat er gebeuren moest nauwkeurig voorgeschreven. In het Nieuwe

Testament echter vinden we bijna geen geboden, alleen maar voorbeelden of het gevoelsmatige: Zo heeft de Heere het gedaan en zo denkt Hij erover. Als we Hem gelijkvormig wensen te zijn en naar Zijn gedachten wensen te handelen, kunnen wij dit navolgen; maar nooit vinden we bepaalde wetten.

Daarom moeten ook wij geen wetten maken, maar alles overlaten aan de leiding van de Heilige Geest en aan de geestelijke gevoelens in de harten van de broeders. Bovendien moeten we blijven bedenken: Hij is niet de Heere van de Gemeente. Als we rondom de Heere vergaderd zijn, is Hij niet als *Heere* in ons midden, maar als *Hoofd*, van Wie alle aanwijzingen moeten uitgaan.

Zolang ik gezond ben, regelt mijn hoofd alles in het lichaam. Zo moet ook Hij de Enige zijn Die de leiding heeft als we vergaderd zijn tot Zijn Naam (Matth. 18:20). We hebben ons allen aan Zijn leiding te onderwerpen en alleen maar te vragen: *Wat, en hoe, wilt U dat wij doen? Wanneer en door wie moet het gebeuren?*

De Heere oefent door de Heilige Geest Zijn autoriteit uit, zodat we op Hem hebben te wachten. De Heilige Geest moet vrij zijn om te gebruiken wie Hij wil en tot welk doel Hij wil. Waar de Geest van de Heere is, daar is vrijheid. Maar vrijheid in het Woord van God betekent niet dat we vrijheid hebben om onze eigen wil te doen, maar dat we vrijheid hebben om God te dienen, dat wil zeggen dat we niet verhinderd worden om naar Zijn gedachten te handelen”.

(Wordt vervolgd).

E.H.W. Luimes

Twée of drie

Het is goed om aan het volgende te denken. Waar 'twée of drie' vergaderd zijn in de Naam van de Heere Jezus, in hoeveel zwakheid dan ook, zal bij ware nederigheid en afhankelijkheid de geestelijke bekwaamheid worden gevonden om te oordelen in elk geval dat er tussen broeders zou kunnen voorkomen. De 'twée of drie' kunnen rekenen op Goddelijke wijsheid om te beslissen in elke kwestie of geschil, zodat het niet nodig zal zijn zich tot de wereldlijke rechter te wenden. Er staan hulpmiddelen ter beschikking van de Gemeente in haar Hoofd en Heere, Christus, waarvan de wereld geen idee heeft.

Laten zij die vergaderd zijn op de ware grondslag van de Gemeente Gods, al is de verwarring nog zo groot, niet vergeten dat de genade van Christus altijd genoeg voor hen is. 'Want waar twee of drie vergaderd zijn in Mijn Naam, daar ben Ik in het midden van hen' (Matth. 18:20). En als Christus daar is, kan Hij dan geen uitspraak doen? **Hebben wij nog natuurlijke knapheid, wereldse wijsheid, of grote geleerdheid nodig, als wij Hem hebben? Zeker niet.** Al die dingen zijn voor ons wat Sauls wapenrusting voor David was: een belemmering. Alles wat wij nodig hebben, is te vertrouwen op en gebruik te maken van hetgeen wij bezitten in Christus.

Het is ook niet gewenst om in alle gevallen van plaatselijke moeilijkheden uit te zien naar hulp van buiten, door te schrijven naar andere plaatsen om enige wijze mannen te sturen. Wanneer de Heere op dat ogenblik juist één van Zijn dienstknechten zendt, zal zijn medegevoel, raad of hulp ongetwijfeld zeer op prijs gesteld worden. Wij willen alleen volstreekte afhankelijkheid van Christus, ons Hoofd en onze Heere en we willen onafhankelijkheid van elkaar beslist niet aanmoedigen.

C.H. Mackintosh

Kinderen het Woord van God inprenten

'Deze woorden, die ik u heden gebied, moeten in uw hart zijn. U moet ze uw kinderen inprenten en erover spreken, als u in uw huis zit en als u over de weg gaat, als u neerligt en als u opstaat' (Deut. 6:6-7).

Iedereen aan wie de Heere kinderen toevertrouwd heeft, heeft de taak hun het Woord van God in het hart te brengen. Daarvoor geven de beide geciteerde verzen waardevolle aanwijzingen:

- Als eerste moet het Woord van God *in de harten* van de ouders zijn. Alleen als we de Bijbel kennen en liefhebben, kunnen we de boodschap effectief doorgeven.
- We moeten het Woord van God de kinderen *inprenten*. Het woord 'inprenten' betekent in het Hebreeuws letterlijk 'twee keer zeggen'. Het gaat erom dat het herhaald wordt. De waarheid van het Woord moet meerdere keren verteld worden opdat het goed ingeprint wordt.
- Ook moeten we het Woord van God bij *elke gelegenheid* doorgeven. We moeten onze kinderen niet alleen zeggen dat het Woord van God *voor* elke situatie een antwoord heeft, maar we moeten hun de actualiteit van de Bijbel *in* de situatie die zich voordoet, vertellen. Als de kinderen bij het spinazie eten mopperen, kunnen we bijvoorbeeld Filippi 2:14 aanhalen – 'Doe alles zonder morren en tegenspreken'.

Prenten wij het Woord van God, dat ons zelf dierbaar geworden is, in bij onze kinderen, bij elke gelegenheid?

Drie regels voor de strijd (1)

Hebreeën 12:1-3

We willen samen kijken naar een oude strijder en horen naar wat hij ons uit eigen ervaring te zeggen heeft. Het is in onze tijd, waarin we zoveel horen en lezen over ontwapening, hoog nodig ons goed bewust te zijn dat er in deze zondige wereld geen sprake kan en mag zijn van geestelijke ontwapening. Als we er niet van overtuigd zijn dat er dagelijks een strijd te strijden valt, dat er zonder ophouden door ons gestreden moet worden, dan worden we als verlamd en zijn we ongeschikt zowel tot de verdediging als tot de aanval.

Mens-zijn is een strijder zijn. Door de zonde is de strijd gekomen; de wet van oorzaak en gevolg: zonde – zorgen. Voor onze dagen geldt het meer dan ooit dat er een 'strijd om het bestaan' moet worden gevoerd. Dit ondervinden moeders en vaders, de zakenman en ondergeschikte, vooral ook de vele werklozen, of zij die in hun vak geen baan kunnen vinden. Nog met meer recht kunnen we zeggen: Christen-zijn is een strijder zijn. **Als Christen hebben we de strijd te strijden op drie fronten: naar binnen, naar buiten en naar boven.**

De strijd *naar binnen* is niet de strijd om de zonde teniet te doen of de zonden te doen verdwijnen. In deze strijd zouden we niets kunnen. Christus streed deze strijd en behaalde de overwinning. Maar wel hebben wij te strijden tegen de uit de oude natuur opkomende begeerten of tegen de verleidingen van het vlees die ons overvallen. De apostel spreekt tot ons over 'voor dood houden', over 'doden' (Rom. 6:11; Kol. 3:5). We zijn wel 'der zonde gestorven' (Rom. 6:2) en dus theoretisch als doden, niet vatbaar voor vleierij en boosheid. Maar praktisch hebben we, door de Heilige Geest, deze waarheid toe te passen in ons dagelijks leven. Telkens weer hebben we de zonde te wijzen op haar geoordeeld zijn, zodat ze niets over ons te zeggen heeft, hebben we haar negatief en positief de plaats te geven, die ze aan het kruis heeft gekregen.

De strijd *naar buiten* is beproeving in de woestijn, de verzoeking, de vervolging. De Hebreeën hadden met deze laatste strijd bitter te maken gehad, al was het nog niet ten bloede toe.

De strijd *naar boven* is de strijd in de lucht, tegen de wereldbeheersers van de duisternis, tegen de geestelijke machten van de boosheid in de hemelse gewesten (Ef. 6). Meer dan ooit onder vinden wij in onze tijd deze strijd, want de lucht is besmet door onze tijdgeest. Juist als we ons willen afzonderen tot gebed of onderzoek van het Woord, treden deze vijanden ons in de weg om ons de geestelijke zegen te ontnemen.

Daarom is het goed om naar de apostel Paulus te luisteren, die niet in het onzekere heeft gestreden, maar zijn lichaam heeft bedwongen en die ons nu toeroept zijn voorbeeld en dat van anderen te volgen. Daartoe geeft hij aan de Hebreeën drie regels om te strijden: 'afleggen', 'lopen' en 'zien op'.

Afleggen

Is afleggen dan iets wat we te doen hebben in de strijd? Als we aan de werkelijke strijd denken: nee. Dan spreekt Paulus elders over het aandoen en opnemen van de gehele wapenrusting. Er is een boze dag als de duivel met zijn listen komt. **Willen we dan staande blijven, dan moeten we gewapend zijn met de gehele wapenrusting van God.**

De apostel noemt in Efeze 6 de verschillende onderdelen van deze wapenrusting op: de lendenen moeten omgord zijn met de waarheid, het borstharnas van de gerechtigheid moet het lichaam bedekken, de voeten moeten geschoeid zijn met de toerusting van het evangelie van de vrede, het schild van het geloof moet opgenomen worden om er de brandende pijlen van de boze mee uit te blussen, de helm van het heil moet het hoofd bedekken en het zwaard van de Geest moet ter hand genomen worden. Dit zijn zes wapens ter verdediging en aanval, waarbij als zevende wordt gevoegd het gebed, want zonder afhankelijkheid en hulp

van God zijn de wapens nutteloos. 'Sterkt u in [de] Heere en in de kracht van Zijn sterkte' (Ef. 6:10). Als Paulus aan de jonge gelovigen in Thessalonika schrijft, vat hij de wapenrusting als het ware samen in twee hoofdwapens: 'het borstharnas van het geloof en de liefde en als helm de hoop van het heil' (1 Thess. 5:8).

Al deze uitdrukkingen lijken strijdlustig; maar... er vált ook een veldtocht te ondernemen! De 'strijd van het geloof' moet worden gestreden, want de waarheid wordt aangetast. **De vijand wil ons onze geestelijke voorrechten ontnemen. Daarom moet een geestelijke strijd worden gestreden in de geestelijke wapenrusting van God.**

Maar waarom spreekt de apostel hier dan van afleggen? Omdat hij aan een andere strijd denkt en wel aan een wedstrijd. De renbaan van de Romeinen is voor hem het beeld van de strijd die de gelovigen in Christus hebben te strijden. 'Weet u niet, dat zij die in de renbaan lopen, allen wel lopen, doch één de prijs ontvangt?' (1 Kor. 9:24). Welnu, zegt Paulus: 'Loop zo, dat u die verkrijgt'.

In dit beeld past volkomen de gedachte aan afleggen. 'Een ieder die aan een wedstrijd deelneemt, onthoudt zich in alles' (1 Kor. 9:25). We weten het uit onze tijd wat de sportwedstrijden betreft: van tevoren moet men zich trainen en alles wat ook maar enigszins een belemmering zou zijn, moet worden weggedaan.

(Wordt vervolgd).

Uit: BdH; schrijver onbekend.

Over echtscheiding

Uit Deuteronomium 24:1-4 volgt dat een man in de oude bedeling zijn vrouw verstoten kon om de een of andere reden die hij belangrijk vond. De verstotene mocht wel opnieuw trouwen, alleen mocht ze later nooit meer terugkeren naar haar eerste man, vergelijk Jeremia 3:1.

In de Evangelien (Matth. 5:31-32; 19:9; Mark. 10:11-12; Luk.16:18) heft de Heere Jezus deze 'toelating' (Matth. 19:18) op met betrekking tot al die oorzaken die een man bij zijn vrouw vinden kon. Er wordt nog maar één uitzondering genoemd: hoererij, dit laatste om de eenvoudige reden dat een vrouw die hoererij bedreven heeft, door haar daad het huwelijk verbroken heeft en in zo'n geval dus de wegzending van de vrouw alleen nog de uiterlijke bezegeling was van de verbreking van de huwelijksbetrekking die voor God en mensen inmiddels reeds tot stand gekomen was.

Dat dit werkelijk de bedoeling is, blijkt duidelijk uit Markus 10:11-12 en Lukas 16:18. Daar wordt heel in het algemeen met het oog op de verkeerde, lichtvaardige wegzending van de vrouw gezegd: 'Een ieder die zijn vrouw verstoot en een andere trouwt, pleegt overspel; en een ieder die een door haar man verstotene trouwt, pleegt overspel'.

In beide gevallen verbreekt dus de betreffende man het huwelijk pas als hij weer trouwt, dat daarvóór nog niet werkelijk gebroken was, hoewel de vrouw was weggezonden. Vergelijk Mattheüs 5: 'Een ieder die zijn vrouw verstoot, behalve ... maakt dat zij overspel pleegt' (vs. 32), namelijk doordat zo'n man door zijn ontrouw aanleiding geeft aan zijn vrouw om een andere man te zoeken en op die manier een overspeelster te worden!

Men kan dus niet beweren dat een verstoten vrouw in geen enkel geval meer zou mogen trouwen. Een vrouw te trouwen die om de een of andere nietswaardige of niet voor God geldende reden verstoten werd, leidt tot echtbreuk. Wanneer echter het eerste huwelijk door de schuld van één van de twee (man of vrouw) werkelijk gebroken is en een gerechtelijke scheiding daarna tot stand komt, is een opnieuw trouwen van de man en van de vrouw niet ongeoorloofd.

Er zou echter een verzoening tot stand kunnen komen tussen de twee partijen en een nieuw huwelijk door hen kunnen worden gesloten of ook zou elk van de twee met een ander kunnen trouwen. Of dit laatste intussen *aanbeveling* verdient, is weer een heel andere vraag.

Onder gelovigen in Christus is het, voor zover ik het zien kan, iets anders. [De Heere zegt vandaag de dag tot gehuwde gelovigen](#): 'dat de vrouw niet mag scheiden', dus óók niet als er hoererij voorhanden is en 'dat de man zijn vrouw niet mag verstoten' (1 Kor. 7:10,11).

Een scheiding tussen gelovigen hoort niet voor te komen (zij staan op de bodem van de genade en niet op de grondslag van de wet of van het natuurlijke recht) en als ze door hoererij voorkomen is, moet men proberen een verzoening te doen plaats-

vinden. Laat een gelovige zich van het andere gelovige deel scheiden op grond van hoererij, dan geeft hij, voor zover ik het zien kan, de bodem van de genade prijs waarop hij als Christen staat en keert hij terug naar de grondslag die God vanaf het begin van de wereld voor Zijn schepsel had gelegd. Hij handelt dan wel naar recht, maar niet naar genade.

Met betrekking tot gemengde huwelijken – gelovigen met ongelovigen – geeft de apostel weer hoe hij de dingen aanvoelt (zie het verschil tussen vers 10 en 12 in 1 Kor. 7). Als de ongelovige partner niet bij de gelovige wilde blijven en zich van hem of haar scheidde, dan was die gelovige (broeder of zuster) volgens de apostel vrij om te gaan waarheen hij of zij wilde. De broeder c.q. de zuster was dan niet meer gebonden. En wat dat woord ‘gebonden’ betekent, blijkt uit 1 Korinthe 7:39 en Romeinen 7:2.

In een beschouwing over het Woord van God over 1 Korinthe 7:15 zegt br. J.N. Darby: ‘De broeder was niet langer gebonden om de vrouw die hem verlaten had, te beschouwen als zijn vrouw en de vrouw niet langer gebonden ten aanzien van de man die haar verlaten had’.

Rudolf Brockhaus

‘... ik zeg [dit] met het oog op Christus en de Gemeente’.

Efeze 5:32b

Doe dit tot Mijn gedachtenis

'Doe dit tot Mijn gedachtenis ... Want zo dikwijls u dit brood eet en de drinkbeker drinkt, verkondigt u de dood van de Heere, totdat Hij komt' (1 Kor. 11:24,26).

Hij kan het niet verdragen om vergeten te worden door degenen die Hij op aarde liefheeft tot het einde. Onwaardige zielen, kunnen we naar waarheid zeggen. Ja, maar de Heere Jezus geeft om hen: Hij is gestorven om hen tot de Zijnen te maken en rekent erop dat wij Hem gedenken – en daartoe geeft Hij ons dat wat daar de liefdevolle uitdrukking van is.

Als het Avondmaal van de Heere iets duidelijk maakt als wij eraan deelnemen, dan is het dit: **dat wij Hem liefhebben en Hem missen in de wereld die Hem heeft verworpen**. Hij beschrijft het Zelf als volgt: 'Want zo dikwijls u dit brood eet en de drinkbeker drinkt, verkondigt u de dood van de Heere, totdat Hij komt'.

Deze maaltijd is als een gewaad van de Gemeente, die treurt in een wereld die door de dood van Christus een woestenij is geworden en waarin geen rust is voor het hart van de gelovige. Ze verblijft in gedachten rondom de plek waar Zijn kruis en graf zijn. Door geloof kennen we Hem in de heerlijkheid en we vinden rust in de omgang met Hem daar. Maar dit maakt de verwerping van Hem door de aarde – en het kruis waardoor de wereld voor ons gekruisigd is en wij voor de wereld – alleen nog maar scherper voelbaar.

We roepen onszelf weg van dit verschrikkelijke toneel en verwijderen ons er in de geest zo ver mogelijk van, terwijl we proberen om ons vollediger met Hem te verenigen in Zijn verwerping, als het beste en heerlijkste deel dat Hij ons in zo'n wereld kan

geven. Dit is niet een verdienste van een 'gevorderd' Christen, maar iets waarnaar Christus zoekt in het hart van iedereen die Hem liefheeft. Luister hoe Hij zegt: 'Doe dit tot Mijn gedachtenis' en opnieuw: 'verkondigt u de dood van de Heere, totdat Hij komt'. Het is niet zo dat Hij Zich afvroeg: Missen ze Mij wel? Verlangen ze ernaar dat Ik terugkom?

Geliefden, welk antwoord geeft ons hart op de oproep van Zijn liefde?

J.A. Trench

Leeg – opdat Hij ons kan vullen

'En Zijn Zoon uit de hemelen te verwachten, Die Hij uit de doden heeft opgewekt, Jezus, Die ons redt van de komende toorn' (1 Thess. 1:10).

Is het niet voldoende, zeggen sommige Christenen, dat ik weet dat ik Hem toebehoor? Waarom zou ik iedere dag moeten uitzien naar Zijn komst uit de hemel? Ik weet dat mijn zonden vergeven zijn en dat ik gered ben. Bovendien kan ik de Heiland ook vertrouwen en liefhebben zonder dat ik Hem zie. Dat mag zo zijn, maar is dit de stem van een oprecht, liefhebbend hart, of is het de stem van iemand die koud en onverschillig is tegenover Zijn gezegende Persoon?

Kunt u denken aan Zijn liefde, aan Zijn lijden en aan Zijn sterven voor u en er dan niet naar verlangen om Hem te zien?

Verlangt u er niet naar om Zijn gezicht te zien, dat voor altijd uw hart in vervoering zal brengen en u zal vullen met de meest verheven lof?

Wat zou een afwezige echtgenoot denken, hoe zou hij zich voelen, als zijn vrouw zo iets zei? 'Ik weet dat ik van hem ben; dat is voldoende voor mij. Ik ben tevreden. Trouwens, ik hoor dagelijks iets van hem en ik ben zeker van zijn liefde, maar ik denk nooit aan zijn terugkeer. Ik heb nog nooit gezegd: kom snel thuis. Ik verlang er nooit naar om zijn gezicht te zien'.

Zou u dit liefde noemen voor de afwezige echtgenoot? Zou het uw eigen hart bevredigen? Hoe vaker de liefhebbende echtgenote iets van haar afwezige man hoort, hoe meer haar verlangen naar zijn terugkeer wordt opgewekt. En het overbrengen van zijn liefde per brief maakt haar verlangen om hem te zien alleen maar groter. Het huis mag volkomen comfortabel zijn, maar voor haar hart ontbreekt de aanwezigheid van degene die het volmaakt gelukkig maakt. En terwijl hij er niet is, kan niets op aarde de leegte vullen.

Helaas voelen we vaak maar weinig de leegte die alleen de Persoon van Christus kan vullen!

A. Miller

Laat dit verlangen elke dag in onze harten zijn:

**'Amen, kom, Heere
Jezus!'**

Openbaring 22:20

**Levensheiliging is niet de weg
die ons bij Christus brengt,
maar Christus is de weg
die ons leidt tot levensheiliging.**

C.H. Spurgeon

nieuwe uitgave!

In gesprek!

Goede communicatie in het huwelijk

Auteur: Ernst-August Bremicker

Serie: Het gezin

Een goede communicatie is een onmisbare bouwsteen voor een goed huwelijk. Het is een sleutel om zelfs een goede relatie nog beter te maken. Daarom gaat dit onderwerp elk stel aan: jong of oud, gelukkig getrouwd of wat minder gelukkig of zelfs regelrecht rampzalig...

Het goede nieuws is: wat goed gaat, kan altijd nog beter worden en wat slecht gaat, kan met de hulp van de Heere worden verbeterd.

Maar het is een feit dat we dan wel moeten leren beter te communiceren als man en vrouw, want we zijn door de Heere aan elkaar gegeven als partners voor het leven!

De auteur heeft al vele studies en seminars over dit onderwerp gegeven in verschillende landen en continenten en spreekt uit een rijke ervaring. Laten we samen met hem ontdekken wat Gods Woord ons hierover te zeggen heeft!

Bestelcode: 6310

Aantal blz: 80

Prijs: € 7,25

Nadenkertje

Een rode lantaarn?

Het is inmiddels 70 jaar geleden – maar ik weet het nog als de dag van gisteren. Als machinist was ik op een nacht met de trein onderweg. We hadden haast hoewel het stormachtig en erg donker was. Toen ik door een langgerekte bocht reed, zag ik opeens rode lichten voor me. ‘Rem, Hans, rem!’ riep ik, ‘rem – of het is te laat’. Mijn collega remde uit alle macht en bracht de trein tot stilstand. Geen seconde te vroeg, want voor ons lagen de brokstukken van een goederentrein die ontspoord was. Het is niet voor te stellen wat er gebeurd zou zijn als...

Ik was dankbaar dat ik de rode achterlichten op tijd gezien had. Korte tijd later werd ik er opnieuw aan herinnerd. Iemand bezocht me en vroeg me: ‘Gerhard, heb je er eigenlijk ooit over nagedacht hoe het na de dood met je verder gaat? Heb je jezelf gevraagd of God je een witte lantaarn voor vrije doortocht kan tonen – of dat Hij je de rode lantaarn moet laten zien?’ Mij was duidelijk dat God mij geen witte lantaarn kon laten zien. Hij hield me de rode voor om me wakker te schudden en te waarschuwen. Ik erkende dat ik in Gods ogen een zondaar was en nam Zijn verlossing voor mij aan. Nu weet ik dat ik ‘de verlossing heb door Zijn bloed, de vergeving van de misdaden, naar de rijkdom van Zijn genade’ (Ef. 1:7).

Iedereen is onderweg op zijn heel persoonlijke levensweg. Voor ieder van ons eindigt de rit in de eeuwigheid. Als u leven uit God hebt, licht voor u een ‘wit’ licht op. Anders brandt het ‘rood’. Als het licht op ‘rood’ staat, waarschuwt God u nog een keer. Wilt u echt Zijn ‘grote behoudenis veronachtzamen’, die misachten?